

[Sigsgaard.]

det gør den jo nok ikke. Nu er den jo ellers så glad for Verdensbanken, og den kunne tage bankens præsident på ordet, når han som for nylig i Bella-Centret kritiserede de alt for store militærudgifter. Regeringen burde lytte til den konservative amtsborgmester i Københavns amt, Poul Stochholm, der i tidsskriftet Danmarks Amtsråd fra august udtrykker ønsket om:

„... at staten lærer, at det intet har med sparsommelighed at gøre at udsætte en planlagt, ønskværdig og samfundsmæssig rentabel investering, men at det tværtimod er en forbryderisk ødselhed at lade 47 arbejder ligge halvfærdige. Staten opfører sig tit, så man kommer til at tænke på manden, der — når det kniber — sparer ved at undlade at betale sin gæld.“

Det er jo også somme tider fra sine egne, at man skal høre det. Men udadtil er rollen som Søren Sparekniv måske populær, indtil det bliver klart, at det er almindelige menneskers vigtigste behov, der rammes.

Ensidigheden i regeringens politik træder tydeligt frem, hvis man ser på, hvad regeringen kunne have gjort, men som den ikke gør.

Fra 1955-56 og indtil 1968-69, altså på 12-13 år, er selskabsskatten, skatten på aktieselskaberne, steget med 150 pct., men indkomstskatten er steget med hele 500 pct., mere end 3 gange så meget. Alligevel foreslår regeringen ikke, at den foreslåede økonomiske stramning bl. a. skal ske ved en forhøjelse af skatten på aktieselskaber. Tværtimod antydede statsministeren forleden dag, at selskabsskatten skal sættes ned, og samtidig er som bekendt indkomstskatten besluttet sat op forholdsvis mest for de små indkomster. De mindre indkomster skal altså efter regeringens opfattelse ofre, for at aktieselskaberne kan få skattelettelse.

Regeringen kunne også tage fat på de samfundsskabte gevinster på fast ejendom. Hvis en mand i 1960 købte en udlejningsejendom for 200.000 kr. og i år sælger den for 500.000 kr., så kan han selv stryge hele gevinsten på 300.000 kr., bortset fra et næsten symbolsk beløb på 21.000, der skal betales i særlig indkomstskat. Modregnes prisstigningen, så bliver det, jeg her vil kalde den samfundsskabte gevinst for sælgeren, 180.000 kr.

Der er et grelt forhold mellem den hårde beskatning af arbejdsindkomster og den yderst nænsomme behandling af spekulationsgevinster. Alene i år vil der blive indkasseret 2 milliarder kr. i samfundsskabt reel værdistigning på jordejendom. Blev den beskattet med 60 pct., ville der komme 1.200 mill. kr. i kassen, og så kunne skatten på arbejdsindkomster sættes ned i stedet for. Det kunne regeringen have foreslået. Hvorfor har den ikke gjort det? Det ville være i almindelige menneskers interesse. Den politik, som regeringen fører, er derimod kun i det besiddende mindretals interesse. Det er der mange eksempler på.

Samtidig med at indkomstskatten blev kraftigt forhøjet for nogen tid siden — det er et par år siden nu — blev formueskatten sat ned til 9 promille og kun af den del af formuen, der overstiger 300.000 kr. Af en formue på 1 mill. kr. er formueskatten altså kun 6.300 kr. i dag. Hvis nu millionæren i stedet for at betale 6.300 kr. skulle betale ca. 10.000 kr. — og det burde en millionær jo kunne bære — med andre ord hvis formueskatten blev sat op fra 9 til 15 promille, så ville statskassen få 500 mill. kr. ekstra i kassen alene for 1970. Når nu landets økonomiske situation er så betrængt, hvorfor har regeringen så ikke foreslået det i stedet for at lade jævne indkomsttagere holde for? Mon det ikke bliver klart for flere og flere, hvis interesser det er, regeringen varetager?

Eller hvad med arveafgiften? 100 mill. kr. ville det give, hvis den blev fordoblet. Hvis arveafgiften, formueskatten og kapitalvindingskatten var blevet forhøjet, som jeg her har nævnt, så kunne regeringen have sparet momsforhøjelsen eller mange af de lidt kedelige initiativer, som den nu planlægger. Og vi skal huske, at folk med små og jævne indkomster betaler 8 kr. af hver 100 kr. i moms, mens folk med høje indkomster slipper med det halve. Forhøjelse af formueskat, arveafgift og kapitalvindingskat ville have ramt modsat, og det ved regeringen selvfølgelig. Det må altså være bevidst, når den rammer særlig ud efter folk med små og jævne indkomster. Det ville være en fornærmelse mod regeringen at antage eller udtrykke formodning om, at det ikke var bevidst.

Man kan så spørge, hvorfor folketingets flertal fører en politik, der særlig rammer